

Joy **RIDE**

Lezen voor Iedereen | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

www.lezenvooriedereen.be

www.eenvoudigcommuniceren.nl

In dit boek staat drie keer hetzelfde verhaal, telkens op een ander taalniveau. Deel 1 is geschreven in makkelijke taal, deel 2 is iets minder makkelijk, en deel 3 is het originele verhaal van René Appel. Dit verhaal komt uit de verhalenbundel *Joyride en andere verhalen* van René Appel, oorspronkelijk gepubliceerd door Ambo|Anthos uitgevers in 2017.

Oorspronkelijk verhaal: René Appel

Bewerkingen: Marian Hoefnagel

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2026 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

ISBN 978 90 8696 821 3

NUR 286

Joy RIDE

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

JOYRIDE

Gerard en Angela

zaterdag-avond, 23:15 uur

Gerard kijkt naar haar. Ze zit naast hem in de auto.

Haar autogordel zit niet vast. Ja, zo is ze. Ze doet wat ze wil.

Angela, de nieuwe burgemeester van het dorp. Sommige mensen vinden haar een bitch. Maar ze regelt alles goed, vindt Gerard.

En nu zit ze bij hem in de auto. Ze heeft mooie, lange benen. Het bovenste knoopje van haar bloes is open.

De receptie duurde lang. Daarna liepen ze samen op de parkeerplaats. Ze praatten over het dorp.

De autogordel: band die je omdoet in de auto, voor de veiligheid.

De receptie: feestje waar gedronken wordt en waar hapjes worden gegeten.

‘Ik heb te veel gedronken’, zei ze. ‘Ik bel een taxi.’

En ze keek hem aan op een speciale manier.

‘Ik kan je wel naar huis rijden’, zei hij toen.

‘Oké.’

Hij stuurde een bericht naar zijn vrouw:

‘Ik kom later. Ik ga nog naar Arie toe. Die is ziek.’

Dat moet ik Arie nog wel laten weten, denkt hij.

Gerard rijdt naar het huis van Angela.

‘Weet je waar ik woon?’, vraagt ze.

‘Natuurlijk’, zegt Gerard. ‘Iedereen weet waar de burgemeester woont.’

‘Ik wil nog niet naar huis’, zegt ze. ‘Het is nog zo warm.’

‘Ja, veel te warm’, antwoordt hij.

‘Kom, we gaan naar het strand’, zegt ze.

‘Heerlijk!’

Ze rijden naar een parkeerplaats bij het strand. Er zijn geen andere auto’s.

Gerard kijkt op zijn horloge. 23:15 uur.

‘Moet je naar huis?’, vraagt ze.

‘Nee ... nee, hoor.’

Ze legt haar hand op zijn been. Hij schrikt even. Maar het voelt geweldig, die hand van haar.

Wil ze me echt?, denkt Gerard. Die bijzondere vrouw?

Hij buigt naar haar toe en kust haar.

Het is een lange, diepe kus. Dan legt hij zijn hand op haar borst.

Ineens trekt ze zich terug. Ze stapt uit de auto.

Verdomme! Hij heeft het verknald.

Maar Angela loopt om de auto heen.

Ze doet zijn deur open. Hij krijgt een hete zoen op zijn mond.

‘Kom je?’

Ze trekt hem uit de auto en rent weg.

iets verknallen: je laat iets mislukken.

Gerard rent achter haar aan, de duinen in. Dan is hij bij haar. Ze vallen samen in het zand. Gerard denkt alleen nog maar aan haar.

Fedor en Bente

zaterdag-avond, 23:45 uur

Ze lopen over het pad door de duinen.

Hand in hand.

Het schoolfeest was flut. Zoveel mensen.

Zoveel lawaai. Ze zijn niet tot het einde
gebleven.

Hier in de duinen is het rustig. De maan
geeft prachtig licht.

Fedor staat stil. Hij pakt Bente vast en
kust haar. Ze gaat met haar hand door
zijn haar.

‘Ik vind je lief’, zegt ze zacht.

‘Alleen maar lief?’

‘Veel meer dan lief. Maar ik zeg niet
hoeveel.’ Bente lacht.

Ze pest hem een beetje. Dat vindt hij leuk.

Flut: niet leuk.

Hij gaat met zijn hand onder haar topje.
Hij wrijft over haar rug. Vannacht kan het gebeuren. Hun eerste keer, hij en Bente. Daarom zijn ze hier, ver van het dorp. Ze lopen door en zoeken een goed plekje. Dan zien ze een auto staan. De lichten zijn aan en één deur is open. 'Wat doet die BMW daar?', zegt Fedor. Bente kijkt rond. 'Er is niemand. Wat is hier gebeurd?', zegt ze. 'Misschien is iemand met een leuke vrouw de duinen in', grinnikt Fedor. Bente giechelt.

Fedor loopt naar de auto en stapt in. Hij heeft weleens in zijn vaders auto gereden. Op een grote, lege parkeerplaats. Elk rondje ging het beter.

Grinniken: een beetje lachen.

Giechelen: zacht lachen.

‘Shit, het sleuteltje zit er nog in!’

Hij draait de sleutel om en start de motor.

‘Niet doen’, zegt Bente. ‘Kom, we lopen verder.’

‘Nee, we gaan een stukje rijden. Stap maar in.’

Bente twijfelt.

‘Je hebt toch geen rijbewijs?’

‘Dat is hier niet nodig.’

Fedor rijdt een paar meter naar voren.

Om Bente te laten zien dat hij het kan.

‘Alleen hier dan’, zegt Bente. ‘Een klein stukje.’

Ze vindt het spannend, dat ziet Fedor wel. Maar ze stapt toch in.

‘Kun je echt auto rijden?’ vraagt ze.

‘Ja, natuurlijk. Dat zie je toch?’

Fedor voelt zich heel stoer.

‘Nu stoppen’, zegt Bente.

‘Waarom? Het gaat juist zo fijn.’

Fedor voelt zich geweldig in de dure BMW. Hij rijdt een half rondje.

Hij gaat van de parkeerplaats af. Dan komen ze bij de asfaltweg.

‘Gaan we nu terug?’

‘Ja, ik moet alleen nog omdraaien.’

Fedor gaat de asfaltweg op. Langzaam rijdt hij verder. Ineens toetert een auto achter hem. Dan rijdt hij hard voorbij.

Fedor schrikt.

‘Klootzakken’, fluistert hij.

‘Nu echt terug’, zegt Bente. Ze klinkt een beetje boos.

‘Ja, ja’, zucht Fedor.

Hij heeft het verknald.

Hij rijdt de oprit op van een groot huis.

En nu achteruit om te draaien ...

Dan is er ineens een fel licht en een harde klap.

*

Ze zijn weer terug op de parkeerplaats.

Fedor weet niet meer hoe hij terug is gekomen. Bente huilt.

‘Hij reed veel te hard’, zei Fedor steeds.

‘Fokking hard. Ik zag hem niet. Hij was er ineens.’

Ze waren niet lang weg. Misschien een kwartier.

Fedor pakt zijn zakdoek. Hij veegt het stuur schoon. Dan stapt hij uit.

‘Kom, we moeten weg.’

‘We hadden iets moeten doen’, snikt Bente.

‘We konden niets doen’, zegt Fedor. ‘Hij was dood, echt. Hij had geen helm op.’

Gerard en Angela

zaterdag-avond, 00:15 uur

Ze lopen terug naar de auto, met hun armen om elkaar heen.

Stom, denkt Gerard. Ik heb de auto niet op slot gedaan.

Het licht is nog aan. De deur is nog open.

De sleutel zit nog in het contact.

Gelukkig!

Hij leunt tegen de auto. Hij trekt Angela tegen zich aan.

Gek, de motorkap is nog warm.

‘We moeten gaan’, zegt hij.

Angela knikt.

*

‘Laat me er hier maar uit’, zegt Angela.

Ze zijn bijna bij haar huis.

Gerard stopt.

Ze legt haar vingers even op haar mond.

En dan op zijn mond. Dan is ze weg.

Wat bedoelde ze?, denkt Gerard. Niet over praten?

Even later is hij thuis. Zijn vrouw Marjon is al naar bed.

Hij pakt een glas whisky en gaat buiten zitten. Hij denkt aan Angela. Aan haar stem, haar huid ...

Het glas is leeg. Gerard neemt een douche en gaat naar bed.

‘Het is laat’, zegt Marjon. ‘Hoe ging het met hem?’

Gerard denkt even na. O ja, Arie.

‘O, het ging wel. Welterusten.’

Ze geeft hem een zoen op zijn wang.

‘Slaap lekker.’